

Jane McBride

Perustuu tositapahtumaan

”Jotta te tekisitte hyvää” (2. Kor. 13:7).

”Sinun pitää vahtia veljeäsi”, äiti sanoi. ”Isi ja minä menemme auttamaan erästä sisarta, joka on sairas.”

Olin lakaisemassa pienen talomme lattiaa. Kohotin katseeni ja nyökkäsin. Äiti oli Apuyhdistyksen johtaja, ja hän kävi usein seurakuntamme sisarten luona.

”Kiitos, Arlyn”, äiti sanoi ja antoi suukon päälaeleni. ”John nukkuu. Ja sivupöydällä on leipätaikina kohoamassa. Älä koske siihen.”

Katsoin ovelta, kun äiti ja isi ajoivat vankkureilla pölyistä tietämme pitkin. Olin ylpeä siitä, että äiti luotti minuun.

Kun lakaisin keittiötä, pysähdyin katsomaan leipätaikinaa. Maltoin tuskin odottaa, että äiti leipoisi siitä leipiä illalla. Yleensä me söimme tuoretta leipää kotitekoisen hillon kanssa. Mutta hillo oli loppunut kolme kuukautta sitten.

Hillo! Ajatus siitä sai minut kaipaamaan jotakin makeaa. Vilkaisin sokeripurkkia, joka oli korkealla hyllyllä. Tiesin, että äiti säästi sitä seuraavaa hilloerää varten.

Mutta mitä enemmän ajattelin sokeria, sitä nälkäisemmäksi tulin. Viimein vedin tuolin sivupöydän ääreen ja kurkotin ylös. Sormeni ylettyivät juuri ja juuri sokeripurkkiin. Vedin sitä lähemmäksi hyllynreunaa...

Ja silloin purkki putosi alas hyllyltä! Yritin saada sen kiinni, mutta se pudota lätsähti suoraan keskelle leipätaikinaa. Sokeria lensi kaikkialle ympäri taikinaa ja pöytää ja lattiaa.

”Voi ei!” kiljaisin. Se herätti pikkuveljeni. Hän alkoi itkeä. *Minäkin* halusin itkeä. Mitä äiti sanoisi tästä sotkusta?

Kun olin saanut Johnin rauhoittumaan, yritin parhaani mukaan siivota sokerin. Vedin purkin irti taikinasta ja pesin sen. Pyyhlin sokerin pöydältä ja lattialta. Mutta en saisi mitenkään sokeria pois taikinasta.

Ajattelin nostaa purkin takaisin hyllylle. Ehkä äiti ei huomaisi, että se oli tyhjä. Mutta tiesin, ettei se ollut oikein. Niinpä asetin purkin pöydälle ja odotin, että äiti ja isi tulisivat kotiin.

Kun he tulivat kotiin, äiti huomasi heti sokeripurkin. Vedin syvään henkeä. ”Minä halusin vain maistaa sokeria. Mutta pudotin purkin hyllyltä. Yritin siivota, mutta en saanut sokeria pois leipätaikinasta.” Sanat ryöpysivät suustani, kun katseeni painui lattiaan.

Äiti oli hetken hiljaa.

”Olen tosi pahoillani”, kuiskasin.

Äidiltä pääsi huokaus. ”No, leipä taitaa olla tänä iltana todella makeaa”, hän sanoi. Kohotin katseeni. Äiti hymyili hiukan. ”Kiitos, että kerroit meille, mitä tapahtui.”

Kun söimme sinä iltana sokerista leipää, äiti ja isi ja minä juttelimme rehellisyydestä.

”Me kaikki teemme paljon virheitä elämässä”, isi sanoi. ”Mutta kun olemme rehellisiä ja yritämme tehdä parannusta, taivaallinen Isä ja Jeesus ovat iloisia. Meitä siunataan aina siitä, että olemme rehellisiä – vaikka se alkuun tuntuukin vaikealta.”

Olin yhä surullinen siitä, että olin pudottanut sokerin. Tiesin, ettei meillä minun virheeni vuoksi luultavasti olisi niin paljon hilloa tänä vuonna. Mutta olin iloinen siitä, että olin puhunut totta. Se oli suloisen makea tunne, jota mikään määrä sokeria ei voisi antaa. ●

Kirjoittaja asuu Coloradossa Yhdysvalloissa.

Makeaa rehellisyyttä

KUVITUS SARAH GRAMELSPACHER

”Jumalallisten käskyjen pitäminen tuo siunauksia, joka kerta! Jumalallisten käskyjen rikkominen saa aikaan siunausten menettämisen, joka kerta!”

Presidentti Russell M. Nelson, ”Antakaa uskonne näkyä”, *Liahona*, toukokuu 2014, s. 30.